

Ж е р е д ц ь

Колгоспник:—Такі гусениці зовсім не шкодять нашим полям

Мал. Б. Крюкова

Мал. А. Резніченка

Тиняються під чужими плотами петлюрівські жовтоблакитники, мугичать, як циганська кобила:

Де ти бродиш,
Наша доле?

А доле, зачувши писк націоналістичних випробів, нахмурилась:

— Ви мене не чіпайте, бо як зачеплю — за четвертими ворітьми гавкнете!

Жовтоблакитники заміли. Ще б пак! Чи ж можна жартувати з долею, яка й так уже занадто багато часу їх терпить.

Але все ж неприємностей у петлюрівських задрипанок, — як на поганій вісці реп'яхів. Тільки обжиються в однім гнізді, тільки сторкуються в ціні за куточок у закапелку, дивись — втручається стратегія і доводиться затягувати очкурі і давати роботу. Н'ятам Буває й „стратегія“ комерційного походження: зачують, що десь хтось роззявив пащеку на українські паланиці — стрімголов туди. „Самі знаємо, що нічого не маємо, та гендіювати учин нас сам Симон. Кортить і свербить. Яка ціна?“

Не можемо, проте, не ствердити, що націоналістичні вигадки носять чоботи з широкими халлявами, політикують і затикають один одного за халляву. Зовсім недавно Павло Скоропадський, той таки Павло, що дурний, як Скоропадський, з нагоди переїзду верховного отаманства петлюрівсько-гетьманського збіговиська в новий закапелок котроїсь європейської помийниці, виголосив гучну промову:

— Отамани і не отамани! Справа наша — сажа. Ші часті переїзди, що викликаються кліматичними міркуваннями, розладують не тільки наші шалунки, а й консолідацію української еміграції. Був Петлюра — поставили свічку. Був Волинець — засвітили каганець. Є ми. Але ми — це не ми! Ми — Содом і Гомора. Шановні добродії лаються, політикують, і як риба рибу їсть — роблять те саме. Нам кидають гризти кісточку (чим погана пожива?), а ми гриземо самі себе і запиваємо хрином. Але колесо історії крутиться і воно вдячне, це колесо: його ми теж покрутимо, тільки держись Директорія. Я вірю в колесо! І щоб воно крутилось, і щоб всі наші прихильники вірили, що є дерев'яні колеса і залізні, я іменем булави Симона Петлюри оголошую відкритий конкурс: хто підтримає нову ідею на врятування старої ідеї українського націоналізму?

Ще не вимовив Павло Скоропадський останнього слова, як гілалка, на якій він сидів — трісь. Павлуша тільки мельк сторчаком у смітті, що славилось в цих краях дорідними блощицями, і вгачив прамісінько в резиденцію Олександра Шульгіна.

— Ай-ай-ай! — заверещав Шульгін. Але отримавшись від переляку, добродії і пан Шульгін підкрутив вуса і вчепився обома руками за скоропадський ніс.

— Колесо історії я поверну!

Павлуша не стерпів. Ухопив булаву і геп нею Сашу. Саша хвать за тризуб і давай смалити Павлушу. Чубляться отамани, аж порох з них сиплеться. А стара дупляста верба, державна трибуна їхня, дріжить і гуде як суха осика восени. Шульгін хоп за гілалку — і на вербу. Скоропадський смик свою рідню за матню і в крик:

— Я — отаман!..

— Ні, я! — щосили пручається Шульгін. — Я десату шкуру з бараболі дуплю. Я тризуб пофарбував, я їздив у Фінляндію на поміч Маннергейму..

Усе навкруги ходить ходором. Заворушились підпани в жупанах, не знаючи, до якого отамана пристати, кому з них себе за продати, щоб завтра разом з отаманом перепродатись. Тут сидів Чиж з заплющеними очима і — куняв. Палій і Донцов чухались і гикали, дивлячись, як Кедрін — борзописець з львівського „Діла“ без діла пересчитував „Діло“. Василь Мудрий мудрував, як то він

Лікар: — Задішка буває?
Призовник: — Трапляється. Коли пробіжу кілометрів з п'ять, то, буває, задіхаюсь.

колись у польському сеймі українською землею торгував.

Шульгін, зручніш умотившись на сучку, в екстазі хрипів:

— Блиснув болотяний вогник української імперії! Блиснув, щоб не забулася нам Україна. Блиснув — і знов темно. Але то байдуже. Я твердо переконаний: щоб говорити нам реально про Львів, треба нам реально бути в Києві, а щоб реально бути в Києві, треба реально створити державу. Я склею державу...

— Що? Репліки, добродії, дозволені, але голосніше, бо недочуваю...

— Стара пісня, і ноти збиті, і диригент відомий...

— Хто це там в суперечку зі мною пішов?

— Та не пішов, а пішла: папуга, пане Шульгін, жіночого роду.

Не очікуючи, що далі скаже новоспечений отаман, стара папуга, що сиділа на „державній трибуні“, затягла тонким голосом:

Мав я ставок на печі,
Черпав воду саком.
Риб ловив граблями,
Птахи стріляв маком.
Ставок цей раз запалився,
Рибки погоріли,
Посмажені шупаки
В лісі полетіли.
Гей, пішов я у лісок,
Рубав цілом дуби,
Вдарив жабу по хвості,
Вибив її зуби.

Павлуша і Саша відразу згадали, що їх папуга — незмішаний атрибут петлюрівської шарманки — реально зрадила реальну політику верховного отаманства. Вони зійшлись на одностайній думці, що тую папугу слід негайно відчислити з свого кода, як таку, що не співчуває старим петлюрівським ідіям над розбавтаною, смердючою, старою калюжею запродається.

Л. ВЕРТЕП

КАЗКА
ПРО БІЛОГО БИЧКА

На фабриці „Щітко-гребінко-гудзикопром“ вирішили навести зразкову чистоту і порядок. В усіх трьох цехах фабрики начальники кілька тижнів обмірковували потрібні заходи. Після тривалого роздуму приступили до роботи. Начальник щіткового цеху тов. Щетінкін зобов'язався будь-що випередити своїх сусідів.

За його наказами щіткарі влаштували штурм, чистили, мили, познаходили силу всякого потрібного матеріалу, а також невиконані позаторішні накази Щетінкіна і, нарешті, вивесли з цеху на двір величезну купу сміття.

І тут таки постало питання, що ж саме з цією купою робити? Якось незручно, коли буде вона лежати перед самими дверима. І по недовгому роздумі тов. Щетінкін наказав віднести купу сміття ближче до стін гребінцевого цеху. Так і зробили.

А на другий день начальник гребінцевого цеху Випийчарка взявся наводити порядок і у себе. Гребінкарі терли, мили, чистили, знаходили загублені технологічні інструкції і, нарешті, вивесли з цеху здоровенну купу сміття. І тут вони з жахом побачили, що біля стін вже лежить чимало всякого непотребу. Купа сміття зросла вдвоє. Біля дверей цеху залишати її не було ніякої можливості. І тов. Випийчарка наказав відсунути всю купу до стін гудзикопромного цеху.

Так і зробили.

Але на завтра наводити чистоту взялися гудзикарі. Начальник Трьохдірченко наказав навести в цеху зразкову чистоту. Гудзикарі взялися до роботи і за два дні навели всюдилася блискучий порядок. Вони, так само, як і всі інші, вивесли з цеху купу сміття і скинули його біля дверей. Трьохдірченко вийшов у двір і побачив, що зза гори сміття не видно навіть сусідніх цехів. Він негайно віддав наказ вивести з території заводу все сміття. Але тут в справу втрутився помічник начальника Чотирьохдірченко:

— Як це, — сказав він, — ми будемо витрачати державні кошти на таку дурницю? Не буде цього!

І наказав перекинути всю купу знову до стін щіткарського цеху.

Так і зробили.

На ранок начальник щіткарського цеху Щетінкін прийшов на роботу і побачив біля дверей вже знайому купу сміття. Тільки тепер вона була вже втричі більша, ніж раніше.

Начальник міркував недовго. Додавши ще трохи свого сміття, він наказав перекинути всю купу до стін гребінцевого цеху.

Так і зробили.

І от все почалося з самого початку. Купа й досі мандрує від цеху до цеху.

Вадим СОБКО

— І серце у вас здорове, — зажурено розвів руками лікар і рішуче поклав на стіл стетоскоп.

— Лікарю, я вас прошу, послухайте ще печінку, — благала пацієнтка. Круглі шокри її від хвилювання аж пашіли.

— Печінку не слухають, — повчально промовив лікар, дивлячись поверх рогових окулярів на пацієнтку. — Та й дивитися нічого... Здорові ви, громадянко, як... називаєшся?

— Ах, лікарю, яблука різні бувають... Зверху рум'яне, а всередині... Кому це видно? Я вас прошу! Ви ж спеціаліст, — із слізми на губах підведених війх говорила пацієнтка. — Знайдіть щонебудь... Зрозумійте моє становище... Напиши хто зна скільки... Чотири сарафани, розкішну піжаму... П'ять пар тубель... Скільки енергії покладено!.. Що я з усім цим тепер робитиму?

І лікар не встояв.

Він сів за стіл і старечим нерозбірливим почерком написав довідку для курортного бюро: „Яскраво виявлена психостенія. Схильність до ожиріння серцевих клапанів. Сочі або Кисловодськ“.

А. КРИШТОПЕНКО

ВИПАДОК З ЛИСТОМ

В артілі „Сині обрії“ святкували видатну подію. З області від самого товариша Атраментенка одержали листа, в якому відзначалась якість виготовлених артіляю чорнил „Віковічні“. Як же не радіти!

Послання Атраментенка одноголосно вирішили вивісити в рамці, облямованій лавровим листям. Але поки виготовили рамку лист, написаний чорнилами „Віковічні“, зник. Він перетворився в чистий аркуш паперу: продукція артілі „Сині обрії“ вивітрилася.

ЗАВЖДИ СОБІ ВІРНИЙ

Літак потрапив у повітряну аму. Пасажир-буркотун з кулаками кинувся до пілота.

— Неподобство! Про що тільки думає адміністрація?! Невже не можна було як слід забрукувати цю трасу?!

ПРИЇХАЛИ...

Мал. О. Паславської

Пасажир: — Що сталося?
Шофер: — Хіба не бачите: „зупинка“!

Роботящий і ледар

БАЙКА

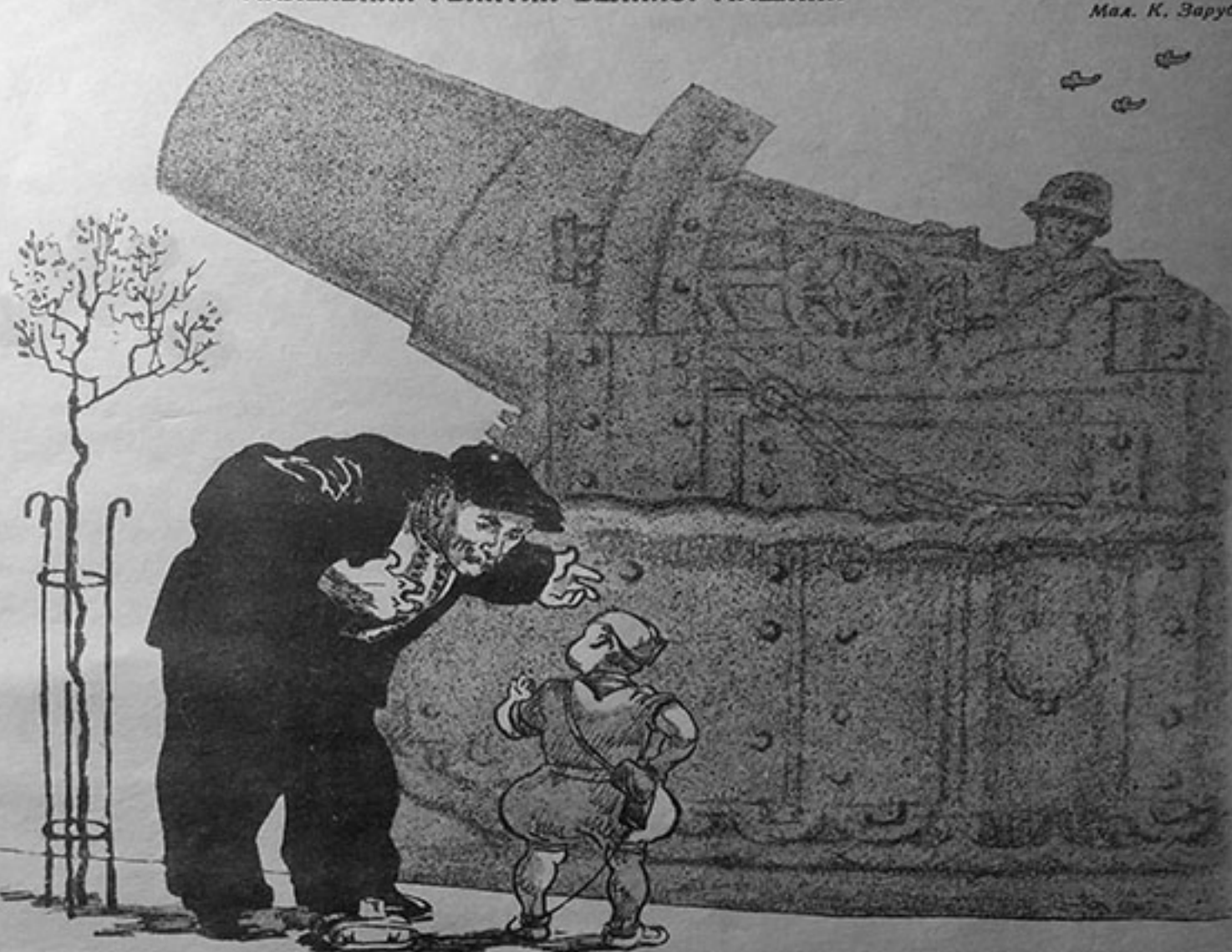
Нікчемний ледар, битий скрізь і гнаний,
Зустрівши роботяшого колись,
Вижчать почав, мов цуцик той поганий:
— „Рятує! Пропав! За мене всі взялись...“

Ну, що робить? Куди себе сховати?
Я день-крізь-день журюсь отак, як бач.
Штовхають, щоб ішов я працювати,
І захисту нема ніде, хоч плач“.

— „А що ж? Труду ми мусим бути раді, —
Спокійно роботящий відповів, —
Пора й тобі служити чимсь громаді,
Тоді б і ти, як всі, щасливо живи“

— „Та де ж та правда? Де ж її дістанем? —
Кричав ледарчий, — я вам покажу!
А що ж, хіба я прикладом поганим
В громад, може скажеш, не служу?..“

ІАЛА ПОПОВ

— Отой гвинтик, Тарасику, напевно кажу тобі, мій!

Думайте, читайте

Думати, звичайно, не легко. І не кожний це може. Але намагатися все таки слід. Недарма в народі кажуть: на те й голова, щоб посторонок не зсунувся.

Принаймні треба читати. Особливо те, що підписуєш.

Ось довідка:

Харківський обласний історичний архів повідомляє, що за метричними книгами за 1871 р. 33—34 грудня в м. Харкові в Рождественській церкві гр. Недзельська В. Ф. не лічаться.

З лівого боку—печатка, внизу—підпис. Але чи читав оце той, хто підписував? Мабуть не встиг. То ж ми і дружемо цю довідку—хай, бідолаха, прочитає нарешті.

Подібний випадок стався і з керівником Сумського обласного тресту „Сумсьільмука“ тов. Станкевичем. Підписував йому хтось під руку список кандидатів на відзначення значком „Відмінник соцзмагання“. Подивився Станкевич на той список—і не читаючи—підписав. Разом з ним підмахнувши цю цидулку профспілковий діяч тов. Туник і начальник відділу кадрів тов. Радько. А в тому списку, між іншим, є прізвище Сергія Антоновича К. Хороша людина! *„До роботи ставиться*

чітко і сумлінно“. Це на першій сторінці сказано. А в докладнішій характеристиці, що на другій сторінці, зазначено: *„До роботи ставиться не зовсім сумлінно“.*

От і спробуй—розберись.

Взагалі з тією писаниною завжди самі тільки неприємності. Краще вже займатися усною творчістю, бути своєрідним ліриком без відриву від канцелярії. Головне—документи ніяких не залишається. Так робить, наприклад, тов. Левицький—директор Ятушківського робітфаку (на Вінниччині), що готує студентів для київського інституту ім. Мікояна. Левицький майже ніколи не пише і напевне нічого не читає. Він викладає. Найбільш підкований тов. Левицький в географії. На одній лекції цей педагог-лірик встругнув, наприклад, так:

— *Афганістан відомий своїм жоржкам кліматом і двома річками—Сир-Дар'я й Аму-Дар'я.*

Сказав—і в куці. Ніяких тобі слідів. Правда, майже тридцять слухачів занотували відкриття Левицького в свої зошити, але це вже їх приватна справа. Хай не пишуть! Тоді й не читатимуть.

НА ЕКЗАМЕНІ

Викладач:—Ви „Бздос и думи“ читали?

Студент:—Ні.

— *А „Кто виноват“?*

— *Бібліотека наша, інститутська. В ній*

ніколи не дістанеш потрібної книжки.

— *Ну, а „Что делать“?*

— *Що робити? Доведеться вітку підчи-*

тати.

ЧИМ ПАХНЕ?

Директор одного тресту, придбавши для службового кабінету гарнітур мебелі червоного дерева і персидські килими, надушив кімнату дорогими пахощами і запросив знайомих помилуватися.

Першим прийшов поет. Він сказав: „Пахне свіжістю лісів і полів“.

Другим прийшов мандрівник. Він сказав: „Пахне прямими ароматами сходу“.

Останнім прийшов працівник Наркомату державного контролю. Він сказав: „Пахне розбазарюванням державних коштів“.

НЕВИЧЕРПНІ ЗАПАСИ

— У вашій повісті з колгоспного життя є фраза: „Колгоспники косили овес і солому“. Я ще розумію—овес! Але звідки ви взяли солому?

— Як звідки? З голови!

ПРО РОЗБИТЕ КОРИТО

Мал. С. Самуєв

— Хоч би створив ти коритне виробництво,
Наше си корито вряй розколось!

Став він кликати економістів і влановиків:
„Складіть мені план організації коритного
виробництва“

— Ну й дурило ж ти, недотела!
Вжпрося, недотела, місцеву сировинку!
В місцевій сировині скільки ж то короти?

— Вийжджай, дурило, у відрядження,
Уклонися, вжпроси дефіцитних матеріалів!

Старий не наважнся перечеити,
Не насліднся насторч казати.

Тиждень—другий отак переходить...

Тиждень—другий отак переходить...

Тиждень—другий отак переходить...

„Недотела ти, справдешне дурило!
Не зумів забезпечити вантажання!“

Дід пішов до синього моря,
Став він кликати золотую рибку.

Довго ждав він при морі одказу,
Не дождався...

Зирн: і анос перед ним авлянка,
На порові понурнлася баба,
Перед нею ж розбите корито.

Кандидат фізико-математичних наук Віктор Петрович Черненко, людина порівняно молода, крім своєї роботи нічого не знає. Завжди він заглиблений в себе. Скоріше можна викинути посмішку в телеграфного столпа, ніж у нього на обличчі. Воно, як правило, сухе, суворо офіційне.

Щоправда, аспірантка Лідія Володимирівна Біленко користується деякою знижкою: з нею Віктор Петрович час від часу діляться павидами своєї дальшої роботи. Але досить Лідії Володимирівні перевести розмову на тему, що нічого спільного з наукою не має—Черненко замовкає і перед вами знов людина, застібнута на всі гудзики.

Завжди ранком Віктор Петрович входить спокійно, не поспішаючи. Але сьогодні він увійшов задиханий.

— Знаєте, Лідіє Володимирівно, я трохи не спізнився до інституту. Замислився і аж далі зупинки проїхав.

— Про що ж ви думали в цей час, Вікторе Петровичу?—не без прихованої думки питає аспірантка.

— Власне кажучи, не про що, а про...
— Власне кажучи, не про що, а про кого...

Лідія Володимирівна спійсно червоніє.
— Про Шолковського думаю,— додає Черненко.— І що це за геніальна людина була! Дівчина ніколи.

— Невже він такий сухар?—не вперше питає вона себе.

Початок квітня, але сонце гріє по-літньому. Теплий вітерець, явно порушуючи свої повноваження, вдерся через відкрите вікно до лабораторії і дзвенить по колбочках, розкидає папірці з різними формулами. Гарячі сонячні промені відбиваються в склі окуляра Віктора Петровича. Обличчя його вкривається зморшками і він смачно чхає чотири рази пірід. І ось, може вперше в житті, Черненко ледве помітно посміхається.

— Любаю в усьому математичну точність,—каже він.—На жаль, природа цих властивостей не має. То весна надто рання, то спізниється. Учора був дощ, а сьогодні день цілком літній. Хороше, мабуть, тепер у парку, на свіжому повітрі.

Лідія Володимирівна недовірно дивиться на нього. Невже помилилась? Він, здається, не такий вже сухар...

Після роботи вони—в парку. Віктора Петровича не впізнати. Він озиряється навкруги.

— Чудово!—каже він, мружачи очі.

Лідія Володимирівна задоволено сміється. Їй весело, і вона навіть дарує Вікторові Петровичу те, що він знову сів на любимого „кошика“—про свою наукову працю розповідає.

В алеї тиша. Дівчина слухає. Який чудовий день! Як тут хороше! Отак би сидіти довго-довго...

Черненко замовкає і дивиться на неї.

Тишу порушує знову його голос.

— Лідіє Володимирівно, дозвольте вашу ручку...

Від несподіванки вона закриває очі... і чує далі:

— Я свою в лабораторії забув... хочу пару тезисів записати до завтрашньої доповіді.

Все навкруги втрачає свої принади, сонце меркне. Лідія Володимирівна кусає губи.

Н. ТУЗОВ

В М І Є

- Ти вмійш їздити на велосипеді?
- Так.
- А як навчився?
- Бачив, як інші їздять, то й навчився.
- І вмійш?
- А я ще не пробував.

- Я не можу їхати на периферію. Ви ж самі бачите, що я ослаб
- Справді. У вас так звана „слабкість периферійної нервової системи“.

Одяг по темі

Вожата сликкала дітей
і бесіду відкринла:
Про гігієну мова яде,
Про зуби, нігті, мило.

Ми бачимо і кажем,
А вчора (я вже придивлявся)
Прийшла... а лікти в сажі.

— Книжки та одяг бережіть,
Стрижіть, хлоп'ята, волос.
Я хочу всім зразком служити...

Вожата оком повила,—
Давай картать малечу:
— Та вчора ж доповідь була
Про зовсім інші речі!

— Дозволь!—почувся голос,—
Сьогодні ти зразок для нас.—

Я. КУЗЬМЕНКО

ЧУДЕСА В РЕШЕТІ

ДО ЖИТОМИРСЬКОГО ОБЛВНО

Від учителя Немиринської середньої школи, Ружинського району, Клебанівського Петра Олександровича.

Листа заст. зав. обл. ВНО від 23/IV—одержав, в якому нагадується мені, що в разі неоформлення мною злочинним навчанням, буде мене звільнено з педроботи.

На це даю відповідь, що підвищувати освіту надалі не думаю і оформлятися злочинним навчанням теж не буду, з мене вистачить тієї освіти, що в мене є.

П. Клебанівський.

КІНЦІ У ВОДУ
 — Дайте мені книгу скарг!
 — А навіщо? В ній однаково немає жодної незаповненої сторінки.

СКЕПТИК
 — Сьогодні роздягатися знову не буду. Адже директиви про початок купального сезону досі нема.
РЯТУВАННЯ ПОТОПАЮЧИХ — Є СПРАВА РУК САМИХ ПОТОПАЮЧИХ
 — Що сталося?
 — Освовець потопав!
 — Чого це ви за мною так упадаєте?
 — А від вас така чудова тінь лягає.

Ластівки: — І це у них, у людей, звється: „стрибати ластівкою“!
ВСЕ ДЛЯ СПОЖИВАЧА
 людскої воду до пляжних мас!
ЗАВЖДИ НА ВАХТІ
 — Зліва запливали? Запливали! Без трусів купаетесь? Купаетесь! Давайте не будемо, товаришу...

ПОРОЖНЄ МІСЦЕ
 — Чому тут нікого немає?
 — Та вони вже два тижні засідають: обговорюють питання про впорядкування пляжу.

ПІДЛАБУЗНИК НА ПЛЯЖІ
 — Сміливіш ступайте, Петро Петровичу! Коли трапиться яма, я загину першим.
А ЕЛЬБЕ „ЗАГАР“
 — Фарбую шкіру в усякий кольор. Сімейним знижка!
ВСІ МОДНІ КАЛЬОРИ ЗАГАРУ

АКЛІМАТИЗУВАВСЯ
 — Хто це? Я його тут щодня бачу. Та це командировочний. Чекає номера в готелі.

Пилипові Микитовичу Бузькіну, старшому бухгалтерові Києпкотресту, пощастило, як ніколи. Так щастить людині тільки раз на житті, та й то увісні.

Пилип Микитович їхав на курорт з непростороною путівкою, в плацкартному вагоні, на нижній полиці. А напроти Бузькіна розташувався власною персоною сам директор Києпкотресту Шиниленко. І їхав він, як виявилось, в той самий санаторій, по такій самій путівці.

Отже... Але перед Пилипом Микитовичем тут промайнули такі фантастичні можливості, що він навіть замружився.

— Неодмінно з першої ж станції пуцу листівку Фунтікову. Його напевно удар хватить, бо головбухом тепер буду я...

Пилип Микитович скося позірнув на директора, який діловито знищував оселедця.

— Звичайно, з ним мені не мед буде. Всім відомо, яке це золото. Мовчазний, як риба. Похмурий, як морж. Як же до нього підкотитись?..

Директор пильно подивився на Бузькіна і раптом весело підморгнув.

— Розповідаєте крильця, товаришу Бузькіну?

— Я-як? — боязко перепитав Бузькін, не звіряючись на власні вуха.

— Розповідаєте крильця, кажу. Дружина позаду, служба позаду... Попереду сонце, хвилі і всяка інша фантазмагорія. Ех, люблю я море, Бузькіну. Будемо ми з вами, Бузькіну, гратися в цьому морі, як два дельфіни.

— Я не плаваю,—покwapно сказав Бузькін, трохи скандалізований такою перспективою.—Я море не дуже поважаю. Я більш цікавлюся процедурами...

— Ну, це ви даремно, Бузькіну. А проте, не сумуйте. Я вас усього навчу. І пірнати навчу і плавати. Знаю я з цього приводу такий анекдотик...

— Ось тобі й риба!—з побоюванням подумав Бузькін.—Ось тобі й формаліст...

В санаторій Бузькін приїхав з гострою мігрєнню, бо директор посилено частував його анекдотами та оселедцями, а Бузькін таємно мріяв про тишу і манну кашу.

На щастя, кімнати їм дісталися в різних корпусах. Бузькін солодко заснув.

Ранком він прокинувся від землетрусу. Проте, цілком очунивши, він второпав, що ніякого землетрусу не було. Просто хтось з величезною експресією грюкав у двері. Бузькін впізнав бадьорий голос директора:

— Пилипе Микитовичу, швиденько, швиденько! Маємо на сьогодні розкішну програму. Ви готові?

— Завжди готовий,—відповів Бузькін, погрожуючи дверям кулаком.

— Який день!—кричав директор,—фантас-

магорія! Бузькіну, знайомтесь. Оце—Оля, а це—Надя. Чи, здається, навпаки?..

Бузькіна підхопили попід руки і повели знайомитися з місцевістю. І з цього часу Бузькін, як пишуть в салонних романах, закрутився у вихорі розваг.

— У мене процедури,—благав він.

— У всіх процедури!

— Але у мене серце...

— У всіх серце! Не цурайтеся колективу, Бузькіну,—гнівався директор.

Бузькін поступався. З цілою зграйкою веселих дівчат, очолюваною директором Києпкотресту, Бузькін дряпався на якісь страшні скали, потім розводив на горі багаття і пив кисле вино.

Директор танцював тарантелу і копіював Тамару Ханум. Дівчата падали зо сміху. І Бузькін (яка ганьба!) теж виконав якусь суміш гопака з лезгінкою під гучні аплодисменти присутніх.

Увечері Пилипа Микитовича примусили співати в хорі.

Бузькін схуд.

На п'ятий день він не витримав. Додому полетіла телеграма:

„Негайно викликай хворобою. Примушений співати, пірнати. Втрачаю вагу“.

Відповідь була лаконічна:

„Пірнай“.

Бузькін підкорився. Він пірнав, він співав, він навіть спробував розповідати анекдоти. Але директора це не задовольняло.

— Сірувато ми живемо,—скаржився він.—Тягне, знаєте, до яскравіших переживань. Давайте, Бузькіну, влаштуємо шумовий оркестр.

Бузькіна пересмикнуло. Найбільше в світі він ненавидів музику, а з усіх видів музики—шумові оркестри. Але директор є директор.

Пилипові Микитовичу дали гребінця, паперу і наказали дудити щосили. Він дудів, директор з натхненним обличчям лунив у мідний таз...

Вночі Бузькін плакав у подушку, а ранком надіслав дружині блискавку:

„Примушений грати гребінці. Наслідки не ручуся“.

Проте, відповіді Бузькіну не дочекався.

Того ж дня директор запропонував йому разом вступити в школу західних танців, і Бузькін не витримав. Він ганебно втік. Він їхав додому на верхній полиці переповненого безплацкартного вагона і солодко мріяв про манну кашу й тишу, які чекали на нього вдома.

Головбухом, на диво всій установі, був затверджений Фунтіков.

Г. ГРАЧ

РИСК(а)— БЛАГОРОДНА СПРАВА

Мал. Н. Карповського

До ризику

Поля ризику

РОЗПРЯГАЙТЕ, ХЛОПЦІ, КОНІ

Мал. В. Гливенка

— Чому ти мене не обганяєш?
— Не можу. Я ж на твого коня поставив.

ЧЕРЕЗ ДОРОГУ НАВПРИСЯДКИ...

У першому кварталі цього року лубенський завод „Комунар“ на Полтавщині працював з повним навантаженням. Під безпосереднім керівництвом директора тов. Лозовського в серійне виробництво були пущені простогодинні й брако-карбованці. Опановуючи цю нову продукцію, тов. Лозовський схуд, зблід і втратив апетит до всякої іншої роботи.

Підбивши підсумки першого кварталу директор міг констатувати, що завод у простоях і браку добився вирішальних успіхів. Брак тут становив 53.309 карбованців, устаткування простояло 11.880 верстатогодин, надурочних робіт—5.579 верстатогодин. На широкую ногу освоювався на заводі новий верстат типу „134“, що коштував 136.113 карбованців замість асигнованих 55 тисяч.

Зваживши на ці визначні успіхи тов. Лозовського, його для дальшого підвищення кваліфікації відраджено вчитись. З цього приводу висловлюємо свій ганбокий жаль всім місцевим організаціям.

У неділю разом з Надійкою, що давно вже непокоїла моє серце, я вирушив на пляж. Особливо радувала мене відсутність Гриць. Завжди веселий і самовпевнений, він явно користувався симпатією Надії і зовсім не подобався мені.

Мене чекав день, чи не найщасливіший в житті.

Ще здаля ми почули, як реве та стогне Дніпр широкий. Переправа також справила постичне враження. Капітан, справжній морський вовк (тільки без шерсті), бесом озивався у трубку: — „по-оли“... Було ясно — такий проведе кризу усі міліни і підвоки скелі. Одне лише занепокоїло мене: за підозрілим збігом обставин, на пароплаві опинився Гриць. Він чомусь забрався в капітанську рубку і поглядав звідти на нас, як той ласий віл через ворота.

Аж ось ми на розпеченому піску Трухашки. Поруч з нами розташувався на поламній дощці Гриць.

— А чому, власне, Труханів острів називається Трухановим? — зненацька спитала Надія. Важко передбачити, що може запитати жінка. Вона може запитати, навіть, чому гудзик називається гудзиком.

Згадавши, що Суворов був ворогом „немогушайства“, я дав докладну історичну довідку. Коротко вона зводилася до такого:

— На початку XII сторіччя відомий Трухан розбив тут свій табір, обложивши Київ. Одного разу хан вийшов на пляж. Побачивши своїх голих воїнів, які загорали на сонці, Трухан звелів їм негайно одягти штани. Це швидко розпечило їх і призвело до безтурботності. А тому, при першій вилазці хоробрих слов'ян, вони нахивали п'ятами, погубивши навіть ці принадлежності свого туалету. „Трусн, трусн!“ — гукали князи їм услід. (Тоді ще слова „боггуз“ не існувало). Звідси — назва трусів. Як

історичний пережиток цієї події залишилася і досі заборона з'являтися на пляжі без трусів.

Надія була глибоко вражена моєю ерудицією. Але Гриць недбало сказав:

— А я чув інакше... Спершу Трухашка був незалюдненим островом...

— Може, на ньому жив Робінзон? — удливо перебив я його.

— Атож, — підтвердив Гриць, не моргнувши оком. — Кожен знає, що на Трухашці жив Робінзон і мав бакалейну крамничку. І кози у нього були.

— І П'ятниця? — запитала Надія.

— Безперечно! Покупці, які мали з ним грошові справи, казали, що у нього навіть сім п'ятниць, — не розгубився Гриць і тут.

Надія нагородила його посмішкою.

— Однак, ти не сказав про назву, — сухо нагадав я.

— А це дуже просто, — холоднокровно відказав Гриць. — На острові завжди наносило багато сміття, намулу, різних там трісочок, кори і тому подібного мотлоху. І хібарки були в той час трухляві. „Наш острів — труха“, часто повторювали тодішні мешканці. Через те і стали вживати його Трухашкою.

— Як пояснення тобі більше подобається? — ревниво запитав я Надю.

— Твоє, звичайно, більш наукове. Але у Гриць смішніше, — відповіла Надія.

Гриць вищерив зуби, розвалившись на своїй дощці.

Одне слово, я почував, що партія моя в сильно програшному стані через присутність на дощці ворожого пішака. Але я не склав зброї. Я не хотів втрачати надії — ні тієї, яку плакав у грудях, ні тієї, яка дежала поруч зі мною на піску.

— Ходіте, покатаємося на човні! — запропонував я бадьорим голосом.

Надія сіла за кермо, і ми поїхали. І ось тут і сталася подія, яка відразу змінила все.

Несподівано назустріч нам виринув казковий пароплав — білий, як лебідь, з низькими, наче зрізаними навскіс трубами. Замиклувавшись, ми й не помітили, як наш човен попрямував під нього. Надія потягла за кермо, але човен швидко йшов на пароплав — з таким розрахунком, щоб встигнути потрапити в колесо. Гриць поплатився. Публіка побігла до нашого борту і почала репетувати. Як виявилось потім, кермо „загло“. Але тоді я не знав цього. Я бачив, що через хвилю ми шубовснємо у воду. І Надія, нарешті, повисла на моїй шні. Але це чомусь вже не звеселяло мене.

Почуваючи, що врятувати становище може лише спеціаліст, я заревів Наді на кшталт якогонебудь Джона Сільвера:

— Клади руля на себе, щ-щоб тобі!

Це значить, щоб вона потягла кермо до себе — морський вираз, що його, як я помітив, вживали герої Станюковича в критичних обставинах.

Але сталося зовсім несподіване. Надія миттю виходила кермо з води, лягла на дно човна і покляла кермо собі на груди. Човен повернув градусів на 400—500 і загубився на хвилі.

Згодом Надія мені призналася, що, не знаючи морської термінології, вона зрозуміла так, що наша загибель неминуха і їй треба триматися за дерев'яне кермо, щоб не втопитись. Так чи інак, але ми були врятовані завдяки моїй спритності.

Після цього Гриць зійшов нанівець.

Повертаючись додому, Надія сказала:

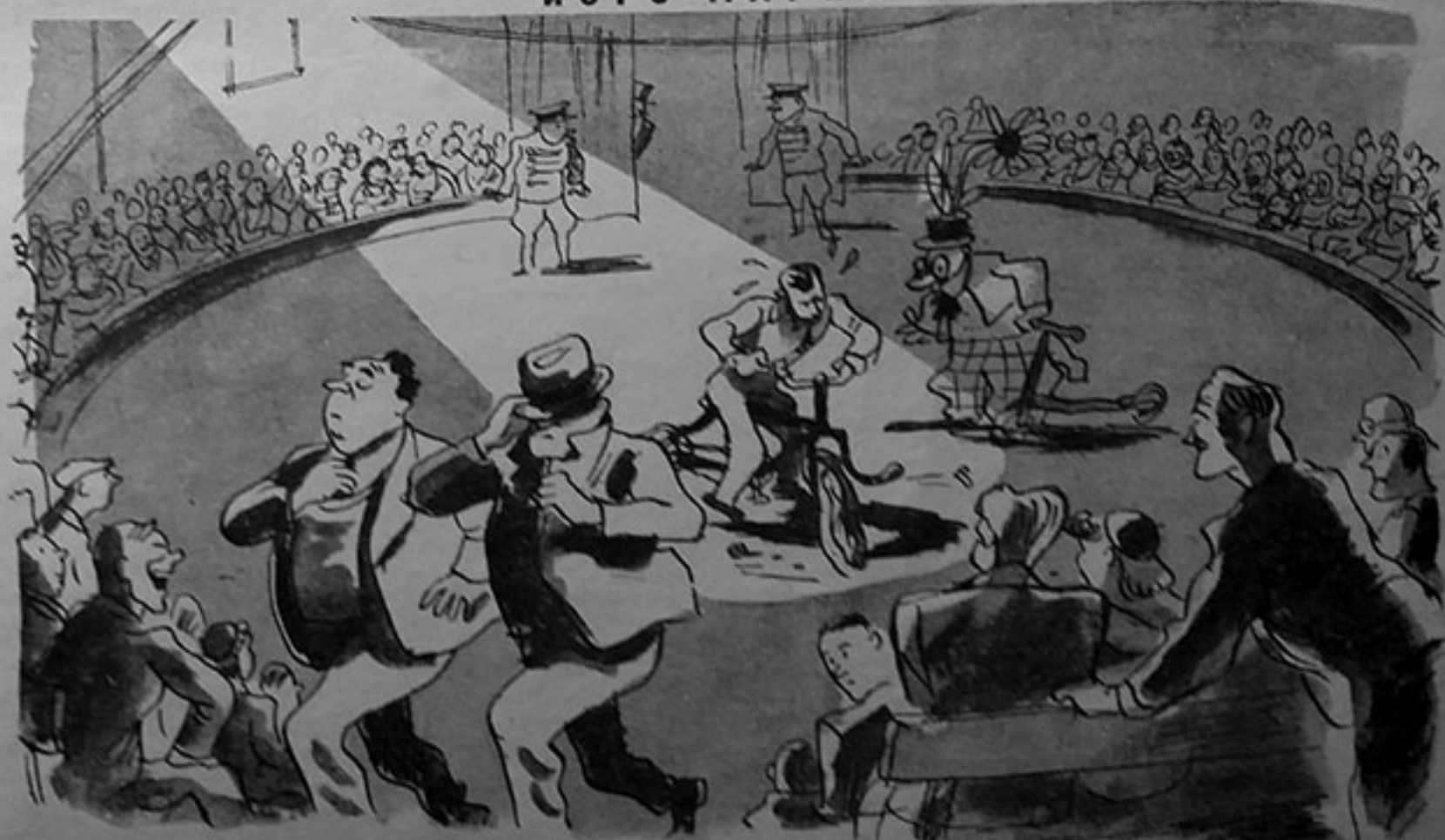
— Як ти гримнув на мене!.. Як справжній чоловік, — і притулилася щільніше.

Важко передбачити, чим догодити жінці.

Ю. МУЗИЧЕНКО

ЙОГО МАРКА

Мал. Ферстера

— Ходіте швидше, Сидоре Петровичу! Це машина явно нашого заводу

та

трутень

НІ В ТИИ, НІ В ВОРОТА

В листуванні з вищестоячими організаціями начальних депо Коростень-Подільський тов. Терновий завжди є прихильником високого художнього стилю, забараленого елементами маячення.

Його недавня телеграма, надіслана дирекції Південно-Західної залізниці, починається так:

„Піднятий рівень культури в депо і передомованій в людях зустріч жорстокого ворога опору в особі відсутньої канави для попередньої обшивки паровозів...“

Яснісінько видно, що рівень культури зустрів „жорстокого ворога опору“ в особі тов. Тернового, який не пошкодував для передачі цієї абракадабрії ні телеграфних проводів, ні праці телеграфістів, ні ста карбованців державних грошей.

ВЕСНЯНИЙ ФЛІРТ

Молодий чоловік підходить на вулиці до дівчини:

— Громадянико! Судячи по вашій зовнішності, ви або поет, або зубний лікар.

— Ну, і чого б ви більше бажали: щоб я прочитала вам пару віршів чи вирвала у вас пару зубів?

— Для вас я готовий на всяке страждання. Нічого не поробиш, читайте!

З нагоди мого літературного ювілею (я вже видрукував аж два дописи) зібрався до нас сусідів: обидва Нетудихати та Іван Шиторадай.

Випили люди по чарці, а потім, як це й належить робити на ювілеях, почали сипати промовами.

— Ти й сикий, ти й такий, ти, кажуть, Гордію, талайт. Територія нашого села для тебе вже мала. Ідь, кажуть, у подорож, себе покажеш і сам світа побачиш.

— А воно люди наче добре рають, — подумав я і вирішив поїхати в Кобеляки, — там у мене кума живе і родичі всякі...

У вагоні було тісно, та я знаю кондукторську владу, — не взяв з п'яти карбованців здачу, мене і влаштували в купе.

Коли це на якійсь станції заходить чоловік у рогових окулярах і в чемайданах, кремезний, гладкий і весь автооперами втиканий.

— Професор, — подумав я, посуваючись.

Чоловік поклав свої чемайдани, а потім простяг мені пальці в бородавках і каже:

— Я Наум Вертута — директор „Люшнезбуту“, голова артілі „Примусова праця“. Ви чого здивувались? Лагодимо примуси. Я — „Червона синька“, я — „Бита птиця“, я й „Заготпечериця“.

— Яка достойна людина! — подумав я. — Скільки у неї тих служб і навантажень.

— В районі я все. Чи талон кому дати, чи бензину дістати, чи курорт влаштувати, чи лекцію прочитати, — я і в культурі, я і в політиці, я й для порт'єри дістаю китиці! Ось бачте — смалевий худоль? І він світ побачив завдяки мені, — робота мого ширпотребу, — робим для мас все, що їм треба.

Вертута випив з кружки пиво і раптом закричав:

— Рятуйте!

— Що з вами?

— Зуб... Кусок емалі попав на зуб. Бачте, яка буває продукція! — Він показав зламаний вставний зуб. — Не лікарі, а бракороби. А моя емалі! Ви бачили якість? Стальні зуби дама.

— Добра емаль, — сказав і я, відсуваючись від тієї кружки. Сиди, яка красота! — Вертута вибив з чемодана бідон. — І це наша робота.

— Для меду б таку, — позаздрив я. І мабуть наврочив. Бо раптом з бідона випало дно і гасом кунє залито.

— Ай-ай-ай! — взявся директор за голову. — Мабуть при посадці якийсь баран тьопнув у чемодан.

Він дістав рушник і почав вимочувати гас. Вийшов кондуктор.

— Яка персона є власник бідона? За провоз горючого буде штраф неминуче. Та не встигну видати квитанцію, бо вже ваша станція.

І Вертуту оштрафували. Тут ми і встали.

— Вам до хутора Добрі Груші? Мене чекає підвода, підвезу якщо згода.

На дворі нахралап дощ.

— Не бійтесь, нас не змочить. — Вертута розкрив зонтик. — Це моєї артілі „Парашут і побут“.

Я з острахом нагнув голову.

Раптом вітер зірвав з зонтика матерію. В руках Вертуті лишилися паличка і три прути.

— Це у нас, — зітхнув він, — проходить циклон.

Ми сіли у фургон.

— А скажіть, — весіло запитав я, — нащо вам стільки тих ручок?

— Для кожної служби я маю окреме перо, — пояснив Вертута. — Щоб зарплату не платити. На „Червоній синьці“ я розписуюсь зелено, в „Печериці“ — чорно, а для „Люшнезбуту“ є в мене особливе чорнило „ааоо“, його не підроблять ніколи. Цими чорнилами я збив спантеліку всіх ревізорів.

Підвода заторохтіла по камінню.

— Мій „Люшнезбут“ вози робить на красоту. За них дві області б'ються. Суми хочуть, щоб ми їх здавали в Полтаву, а Полтава...

— Ай!!! — крикнули ми разом і покотилися в канаву. З коліс повилітали всі спиці.

— Що ж тепер будемо робити? — збираючи свої автопера, сказав Вертута. — Коли б хоч шашки були чи футбол. — Еврика! — радісно вигукнув він, глянувши на колесні спиці. — Ви граєте в городки?

Чи до городків було мені? Після канави набігла така гуля! Та незручно відмовити достойній людині.

Вертута одміряв по шосе кілька кроків, сказав із спиць фігуру.

— Беріть орчик і цілійте в „ковбасу“.

Ми грали весь день, поки нас підбраз машина.

Раптом Вертута вдарив себе по лисині. — Ідея! Ви бачили наші спиці? Вони чудові! Я скільки орчиком по них бив — жодної не розбив. Завтра ж „Люшнезбут“ реорганізую в артілю „Скракля“. Будемо виготовляти городки. На всіх трасах збудую майданчики для цієї гри. Хай кожний потерпілий знайде в дорозі спокій і розвагу. Хай зростає до мене повага дозго тьомс-і ваш хутір. — Прошляючись, він

— А сусідям кажуть — талант, — з задерстю глянув я вслід Вертуті. — Ось де справжній талант.

І пішов я до куми. Іду, іду, а хата не ближчає. Що за оказія? Я до хати, а хата від мене. Вищипнув я себе за вухо, — може сплю, — та ні. Кинувся бігти і хата біжить, тільки слід від неї на стерні лежить. Аж у піт мене кинуло.

Коли дивлюсь — з вікна кума визирає і таке гукає:

— Ой, Гордію, у нас новина. — хутора вже нема. Везе трактор мою хату в Краснопілля, приїжджай на новосілля.

Гордія СМІШКА

Ніякого бюрократизму

Ось дві службові записки головного бухгалтеря Київського обласного автотресту:

I.

Старшому бухгалтеру звітної частини т. Гончаровій

Виконувани вами тепер роботу по відділу постачання здайте бухгалтерові відділу постачання т. Кузьменкові, після чого приступіть до своїх прямих обов'язків старшого бухгалтера звітної частини. Здачу закінчити до 12 години 23 цього місяця... Про закінчення задачі роботи т. Кузьменкові повідомити мене.

Сігалов.

II.

Бухгалтерові відділу постачання т. Кузьменкові

Справи бухгалтера відділу постачання прийміть від т. Гончарової. Приймозакінчити до 12 години 23 цього місяця. Про закінчення прийомки повідомити мене.

Сігалов.

Правда сохідно? А особливо, коли достеменно відомо, що Гончарова і Кузьменко працюють в одній кімнаті з Сігаловим і столи всіх трьох стоять поряд.

Сігалов, кажуть, навіть удома завжди пише своїй дружині короткі службові записки: „Негайно передай справи про догляд сина домашній робітниця, а сама приступи до застуження леші з салом. Про виконання повідомити мене“.

Підсобне господарство Харківського електромеханічного заводу має 100 гектарів орної землі. А в штаті цього господарства — директор, агроном, овочевик, тваринник, парниковод, бухгалтер і два комірники.

Мал. М. Омніценко

Директор — без дослідженого екскурсовода ми нашого господарства так і не побачимо.

Перечниця

«Перець» поставив перед собою ще одне почесне завдання: створити словник живої мови, який би, нарешті, задовольнив наукові потреби наших дорогих читачів. Нижче подаємо першу в'язку остаточно роздумчених термінів.

Абетка — складна мудрість, якої ніяк не можуть подолати деякі працівники Наркомосу УРСР. Вищезгадані діячі в «Збірці наказів» пишуть: «перереву», «безпереву» і т. д. Очевидно, грамотні з цієї величезної установи знають уже кожну літеру окремо, а як їх сполучати, ще не збагнули.

Аванс — джерело існування деяких письменників.

Авторитет — за даними доцента Стецька з Гончарівки це — начальство, якого всі бояться.

Амазонка — трактористка.

Анекдот — звіт про виконання плану промартілі «Сам собі».

Бажан — відомий грузинсько-узбексько-азербайджансько-український поет.

Бенуар — такі місця в театрі, які займаються

по записках адміністратора (днв. Блат).

Блат — Бойове Легко-Аферистичне Товариство.

Волга — термін застарілий. Нині існує «Волга-Волга» — популярна кінокартина.

Графині — посудина, яка разом зі шклянкою прикрашає кожного доповідача.

Демон — народний артист республіки Гришко.

Дніпро — заслужена річка УРСР імені Т. Г. Шевченка.

Драма — має два поняття: а) вистава, в кінці якої на сцені хтось помирає, а глядачі біжать за одежею, б) сімейні непорозуміння, доведені до відому Загсу.

Дует — первісна форма колективізації співаків.

Єва — бойова подруга Адама. Працюючи в Укрплодоовочі, нагодувала свого товариша високо-сортними гібридами, яких їсти не можна було, бо вони призначались для особистого користування дирекції.

Жаргон — звичай- (Продовження буде)

на мова деяких районних газет.

Завалт — людина в театрі без певних обов'язків.

Ірраціональний (вираз підлабузницький) — такий начальник, який, будучи звільнений від роботи, не може бути корисним.

Матастрофа — втручання міліції в діяльність Бойового Легко-Аферистичного Товариства.

Кондуїт — нині ліквідований журнал «Літературна критика».

Лавка підсудних — місце в партері, яке можна придбати лише за особливі заслуги в справах казнокрадства, самодурства, наклепництва та ін. «Перець» охоче береється допомогти людям, які мають схильність до цього, дістати такі місця.

Лайка — критичні огляди рецензента Л. Зимного.

Ліфт — машина міффічного характеру.

Лондон — система газосховища та бомбосховища.

Помзамзав — старомодна скоромовка.

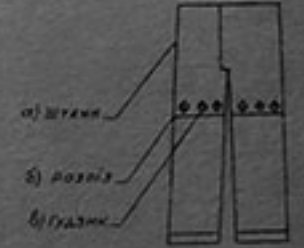
КУТОК ПОВУТОВОЇ ТЕХНІКИ

На початку літнього сезону в магазинах деяких міст не завжди можна купити труси і майки. Йдучи назустріч нашим читачам, художник Деянін розробив нову конструкцію костюму, який в першу-ліпшу хвилинку може стати купальним.

Для цього досить відстебнути гудзики. Майка й труси готові.

Нові прислів'я
Заяви під сукном не втаїш.

Застав дурного шаро- ку робити, то він і буряки повириває.

Кому що, а курці до- говосяки.

Загальна редакція санітара всіх наук Солопія Валер'яновича Козолупського

Тверезі думки

Зробіть те саме

— Якщо ваша курка ще раз забіжить до нашого двору — попереджаю: скручу їй голову — і в борщ.

— А втім, коли ваш собака забігає до нашого двору — я ж мовчу.

— Будь ласка, можете зробити з ним те саме.

Його девіз

Виробнича нарада офіціантів. Виступає голова місцевого комітету:

— Чистота — наш девіз! Давайте, товариші, узвально таке рішення: Після кожного відвідувача перевертати скатертину на другий бік!

Формаліст

— Скажіть, де будинок тютюнарів?
— Пробачте, я... некурящий.

Естрадна площадка відрізняється від трамвайної насамперед тим, що за неї чпляються тільки естрадники.

Буває, що працівник птаховничого радгоспу співає не гірше, ніж професійний співець, а співець пускає пісня не гірше, ніж професійний птаховник.

На нудному спектаклі єдиний вихід із становища — це вихід з театру.

Побачивши чоловіка, що схилився біля жіночих ніг, — можете бути впевнені, що це не захоханий, а чистильник черевників.

Кожний промовець повинен добре зважувати те, що він говорить. Кожний продавець по-

винен добре зважувати те, що він продає.

Єдиний випадок, коли справу вирішують голоси меншості — це оперний спектакль.

Успішно збільшити свої збитки, як доводить досвід Ворошиловградської філармонії, можна дуже легко: досить утворити при кожному солісті ансамбль адміністративних працівників.

Ізожарт худ. Агніта

Додатковий (дачний) прицеп

Хороший дядя

(Нарис для дітей)

Жив-був на світі один дядя. Одного разу, коли він був іще не дядя, а просто Лесик, він пішов з батьком до паровозного депо і сказав батькові:

— Який чудовий паровоз серії „СУ“ з подвійним конденсатором і акумулятором! Татку, а теж хочу зробити такий паровоз. Можна?

— Чому ж ні?—розчулився добрий батько, який зарані відчував, що з його сина вийде чудесний конструктор паровозів. І Лесик, підстрибуючи на одній ніжці, зразу ж побіг конструювати паровоз. Щоправда, він тоді був ще маленький і не мав вищої освіти, а тому зробив тільки звичайну тріскачку (от бачите, дітки, як важливо дістати вищу освіту!).

Але він на цьому не зупинився—йому хотілося все ж таки зробити щось важливіше для потреб нашого зростаючого транспорту. Тому він часто ходив на залізничні колії і довго замріяно дивився на паровози, що проносилися повз нього. Напевне, в цей час він думав, як накрутити навколо тріскачки ще 180 тонн заліза і збудувати такий паровоз, що буде не тільки тріскати, а ще й водити понадважкі поїзди.

Швидко казка розповідається, та не швидко діло робиться. Лесик спочатку зробився учнем, потім студентом, потім конструктором, а там узяв і намалював 5000 рисунків і зробив за ними паровоз. Ви його напевне бачили: він такий великий-великий, в ньому ще є тендер-конденсатор, водопідігрів і він туди запровадив високотісний електрозварювання і розробив процес термічної обробки деталей.

От які бувають на світі хороші дяді! А тому, діти, дозволяйте висловити переконання, що коли підростете, ви теж будете конструювати конденсатори, акумулятори, спідометри, амперметри і ще якусь чортівню,—я зараз забула, як вона називається.

І про вас теж напишуть такий талановитий нарис і теж назвуть хорошими дядями.

— Пане лейтенанте, виходить, що ця пустеля зовсім не безлюдна.

Продіравлена земля

(Науково-фантастичний роман
Жюль Дударіні)

Розділ перший

ТАЄМНИЧЕ „МО“...

Триста академіків раз-у-раз, верескливо вигукуючи від несподіванки, слухали доповідь жовтеняти Сені Закрутигуби.

— Я пропоную плокнутити в наші землі діляку й пустити кмізь неї надсвідкісні поїзди,—ораторствував Сеня.—А з тієї землі, що ми вибелемо з ділки, ми злобимо клінту галелею аж до місяця і властємо мізпаветне метло, от сдо.

Він переможно простягнув приголомшеній аудиторії свої рисунки, зроблені на обкладинці дитячого зошитку. Академіки заплескали в долоні. Тільки одна паршивка віця заісно мовчала, гарячково обмірковуючи, що робити. Це був той самий диверсант, без якого науково-фантастичний роман не вийде.

— Ах я, стара шляпа!—промовив почесний академік Микита Пудович Менабендранат,—п'ятдесят років займаюся наукою, а до такого ще не додумався. Але все ж таки, чи заважили ви, мій юний колего, що мандрівники спечуться, як крашанки, коли будуть проїздити центром землі? Там все ж таки маґма.

— Ех ти, дядя,—переможно поглянув на старого академіка Сеня,—а іще такий сталий! Так вони з у центрі землі весь час їстимуть мо...

Але домовити Сені не пощастило. Паршивка віця зразу зметнувала, що не можна дати Сені домовити до кінця, бо тоді карти капіталізму будуть остаточно биті. Вона вміє викрадає його з допомогою агентів однієї з капіталістичних держав.

Геніальне відкриття зводилося нанівець, бо академіки недочули, що ж треба їсти, мандруючи через центр землі, щоб не спектися.

Розділ другий

ШУКАННЯ АКАДЕМІКА
НАЗАРА СТОДОЛІ

Поки сто п'ятдесят слідчих у найважливіших справах літали на аеропланах, плавали на підводних човнах і навіть заглиблювалися в пустелю Гобі на верблюдах, розшукуючи зниклого Сеню, академік-мовознавець Назар Стодола, з доручення вчених, розклав перед собою 250 термінологічних словників і почав самотужки вишукувати те слово, яке не встиг домовити геніальний Сеня.

— Мо-гилі?—сказав він і запитав пошуківця на учених. Але це було не те, і він продовжував шукати далі.

— Мо-горичі? Мо-деді? Мо-дистки? Мо-дуляці? Мо-заїка? Мо-золи? Мо-криці?

Але з облич трьохсот учених він зрозумів, що й мокриці було не те. Невтомний академік продовжував далі:

— Мо-лебні? Мо-лекули? Мо-делни? Мо-лібден? Мо-литовники? Мо-люски? Мо-лодиці? Мо-льберти? Мо-нархи? Мо-ігольф'єри? Мо-ногенезиси?

Але яка їжа з моногенезисів?
— Мо-нограмі? Мо-нокаї? Мо-нологи? Мо-нументи? Мо-пси? Мо-раторіуми? Мо-ри? Мо-ржі? Мо-рмоні?

— Старий, видно, остаточно з розуму

з'їхав,—зауважив Менабендранат.—Ну хто ж їсть мормонів? Ех, шкода, нічого тепер не вийде з Сеніним проектом.

— Мо—...—отетеріло продовжував академік Назар Стодола, і з його обличчя було видно, що й він остаточно втратив надію. В цей час двері розчинилися і до зали вбіг живий і неушкоджений жовтеня Сеня Закрутигуба.

— ...лозиво, звищайно!—закінчив він почате акад. Стодолею слово.—Від того у них у зивоті стане холодно і вони плоскоцать центу землі й не подумавси спектися!

Коли загальне остовпіння минуло і вчені негайно заходилися будувати винайдене Сенєю крізьземне метро з заходом на місяць, академік Менабендранат спитав юного героя:

— А як ви все ж таки зв'язалися з во-рожих лап, мій друже?

— Дузе плосто,—відповів Сеня,—вони мене вкинули до підземелля, а я взяв та й винайсов циклотлон і поцав бомбалдувати їх атомаці. Повбивав до останнього, а пийти сюди—то була все сплава техніки.

КІНЕЦЬ

Від видавництва: Друкуючи вже п'ятнадцятий роман нашого видатного фантастичного письменника, видавництво в той же час помічає, що жодної з його блискучих фантазій не втілено в життя. Видавництво оголошує широкий конкурс на найкращу відповідь—що є тому причиною. Видавництво попереджає, що на анонімні лайливі листи воно відповідати не буде.

Багато є чудес на світі. Трапляється, кажуть, птахи, що не літають, і риби, які не живуть у воді. Є чудо і у нас в Кіровограді: це — єдина на все місто пральня й фарбувальня. Я гадаю, що вона єдина не тільки в Кіровограді, а і в усій області. Її особливість полягає в тому, що вона не пере і не фарбує. Причина — відсутність мила й фарб, якими не забезпечує пральню місцева облпромрада. Що й казати, причина поважна. До того ж починається літо, а влітку, як відомо, і качка-прачка. Доведеться, мабуть, віддавати білизну на сторону, качкам, хоч і в облпромраді, видно, гуси хороші.

В. Габай

м. Кіровоград.

Дрогобицький обком спілки працівників держустанов розсилає такі поради своїм низовим організаціям:

„боротися за розширення (?) виробничих товарів... із місцевого сиря...“

— Дрібнички, бабусині мотлошки! — скаже обком. Тоді дозвольте навести ще один циркуляр.

„дозволяючи надурочні роботи тільки в конечних випадках... в боротьбі за (!) вживання надурочних робіт притягати комісії по зарплаті...“

Якщо обком провадить „борбу“ за вживання надурочних робіт, то це вам уже не бабусині мотлошки.

В головах Дрогобицького обкому спілки працівників держустанов „ходить“ тов. Темненко. Що ж, нам залишається тільки ствердити факт:

— Темненко в головах Дрогобицького обкому.

І. Любенко

м. Перемишль.

Вегетаріанці і дієтики — не релігійна, а гастрономічна секта. Споживають воки здебільшого рослини їжу. Люблять свіжий хліб, гарячий борщ з щавлем, морквяний шашлик, картопляники, капустяні котлети й інші підсмажені городику. Цією енциклопедичною довідкою ми спростовуємо переконання директора київської вегетаріансько-дієтичної їдальні (Хрещатик, 7), який вбачає у своїх клієнтах святих пустельників — прихильників великого й суворого посту. Навпевне, через це директор і годує відвідувачів їдальні черствим хлібом, холодними й несмачними стравами, а інколи й... зовсім нічим.

Я б радий всім постійним відвідувачам цього закладу тимчасово утриматися від обідів тут, доки Київський трест ресторанів і кафе не навчить директора їдальні розглядати вегетаріанців, як людей, що мають апетит і теж хочуть людському їсти.

М. Салівко

м. Київ.

Нагороді Бузана...

З В І Т

ДИРЕКТОРА ПОХОРОННОГО
УПРАВЛІННЯ КИЇВСЬКОГО
КОМУНГОСПУ тов. ЄРЕМЕНКА
НА ВИКОНКОМІ МІСЬКОЇ РАДИ

(Майже стенографічний запис)

В Києві є кілька кладовищ. Два з них закриті, одно знаходиться в процесі закриття і на ньому захоронення не відбувається.

Кладовища розташовані в дуже пересіченій місцевості, поза містом, що утруднює практичне керівництво ними.

Увесь житловий фонд на кладовищі заселений людьми, що не мають ніякого відношення до нього. Цих людей треба викинути.

На кладовищах нема ні освітлення, ні водопроводу, ні телефону, а все це відбивається на їх благоустрої.

До всіх кладовищ є під'їзні шляхи, а до похоронної контори на Степанівській вулиці немає.

Якість гробів дуже низька: ліс вогкий.

Для обслуговування населення Києва є оркестр. Репертуар оркестру старий, заяложений.

Є для обслуговування населення Києва і відповідний транспорт: 7 коней, 2 катафалки і один автокатафалк. Всі коні дуже старі, автокатафалк простоє через брак бензину і ми примушені брати бензин від того, хто хоче користуватися автокатафалком.

Якщо наші майстерні по ремонту могил план 1940 року виконали на 108%, то ми ще не знаємо, як виконаємо план цього року.

Врешті, повинен відзначити, що є у нас і квітництво та маленька оранжерея. Їх призначення — обслуговувати кладовища, чим вони й займаються.

Мал. В. Литвиненка

— Куди це ви так поспішаєте?
— Біжу по лікаря.
— Що, чоловік захворів?
— Та ні, проспав на роботу.

Є ЩЕ СУДДІ НА ВОРОШИЛІВГРАДСЬКІЙ

Народний суддя Станицько-Луганського району на Ворошиловградщині тов. Будаєв не погоджується з статтею 161 Кримінального кодексу. Дуже, на його думку, це суворо: за злісну несплату аліментів карати винних тюремним ув'язненням до двох років.

З цих міркувань суддя Будаєв і пече свої вирокі:

„Розглянувши карму справу, — написано в одному з них, — по обвинуваченню Гаврющенко І. П. по ст. 161 Карного кодексу УРСР... знайшов, що обвинувачений не платить аліментів і ховається від сплати... а тому приговорив

обвинуваченого... піддати карі — стягнути з обвинуваченого заборгованість за 8 місяців на прогодування дитини... і стягнути з обвинуваченого за виступ адвоката... 50 крб.“

БЛОХОВОЯЗЛИВИЙ

Один голова колгоспу страх як боявся бліх.

Якось після вечері дружина каже йому:

— Петре, треба робити щось, бо бліхи задають...

— Ой, гвалт! — злякався голова і кинувся трусити коздру.

— Та не тут, а на нашій ланці льону, — пояснила жінка.

— А-а-а! А я подумав, що в ліжку, — і спокійно ліг спати.

Скоропадські тіні з європейської помийниці